Kerstmorgen 2024 Andreas
Jesaja 52, 7-10 en Johannes, 1, 1-18 uit NBV

Inleiding
Het donkere duister licht laten geven en te durven geloven dat wat wij en de wereld meemaken aan pijn en verdriet in een lied zal eindigen; in een verhaal van hoop. Mensen van alle tijden, volg de ster die je naar het kind zal leiden, hoor, al eeuwenlang, uit vele monden en wereldwijd zijn lied.
Zie hoe Hij tot vrede is, een schuilplaats in alle duisternis

Overweging: Alle liederen, muziek, de lezingen, de gebeden, zij juichen en jubelen vol dankbaarheid God lof toe, om het onoverwinnelijk Licht dat dwars door alle duisternis heen schijnt. Hij, de koning van de herders, en voor wie er maar bemoediging nodig hebben, is Hij de trouwe, betrouwbare. Vandaag vieren we zijn geboortedag.

Wat eerder nog voelde als vreemd en cynisch om dit feest te vieren,
te midden van een wereld vol geweld, een aarde die wordt leeggeroofd ten koste van eigen belang kortzichtigheid en luxe groeide er door de Advent heen, hoop, geloof en vertrouwen
omdat ik bewust ging zoeken naar wat er wel was, óók was.

Vanuit een diep gevoeld verlangen naar leven:
zetten mensen zich in voor elkaar en de wereld
vanuit betrokkenheid, vertrouwen, haast niet uit te leggen:

mensen in de zorg, het onderwijs, de apotheek, de gevangenis,
als kok in gaarkeukens, bij de voedselbank, als journalist in de oorlogsgebieden,
als alleengaande moeder, vaak in de bijstand, ouders van pubers,
zwangere vrouwen, jonge ouders, grootouders, als zieke, als buur,
als parochie

proberen we er een mooiere wereld van te maken
met vallen en opstaan
met behoefte aan aandacht en nabijheid
met het geloof en het vertrouwen dat het zin heeft wat we doen...

Dat dit kerstmis is, dat het belangrijk is dat we het vieren,
juist nu in deze crisistijd snakken we naar een nieuw begin.
Ik zie dat er wonderen gebeuren,
dat het vlammetje van hoop in ons
binnen de kortste keren in vuur en vlam kan staan:
qua mededogen, iemand opnemen in je huis voor onbepaalde tijd,

qua inzet, vaak zo vanzelfsprekend en stilletjes....

Ontroerd was ik bij het zien van een Syriër in Damascus in de wijk Yarmouk.
Een vader met zijn gezin, liep door de puinhopen van zijn wijk,
vastberaden wijzend: daar naar links en dan weer links, daar is het, daar is ons huis. Naar wat er nog van over was, ‘kijk hier, een tegel, kijk hier, een vaasje dat we vaak gebruikten, en kijk: de struik die ik nog geplant heb,
en hij danste a.h.w. op de puinhopen van zijn geboortegrond.
‘We nemen de tegel en het vaasje mee om onze kinderen en kleinkinderen te vertellen: kijk hier komen wij vandaan...’
Dit is kerstmis, een nieuw begin...

Vol verlangen naar leven,
vlei ik me tegen Hem aan en ik voel in het eindige lijf
de bron van leven, waar het om zou moeten gaan,
onblusbaar en kostbaar, en ik weet: dit is kerstmis.